

*Alles is beter
in Brabant*

Joke Aarts

Alles is beter in Brabant

Joke Aarts

Alles is beter in Brabant

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-047-8
NUR 344

© 2017 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam
Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel
www.uitgeverijderodetulp.nl
mail@uitgeverijderodetulp.nl

Omslagontwerp/bewerking: Uitgeverij De Rode Tulp
Omslagfoto: © Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: Joke Aarts

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Het was de eerste dag van de zomervakantie en Kim zat, samen met haar ouders en haar zus Tess, aan de ontbijttafel. Hoewel Kim en Tess tweelingzussen waren, leken ze niet op elkaar. De tweeling Kim en Tess was namelijk een twee-eiige tweeling. Kim had blond haar en blauwe ogen, zoals hun moeder Janna, en Tess had bruin haar en bruine ogen zoals hun vader Rienk.

Het was schitterend weer; warm en droog. Omdat Kims ouders een boerenbedrijf hadden, werkten Kim en Tess in de vakanties vaak mee, maar ze

konden ook genoeg leuke dingen doen als ze dat wilden. Voor Tess hoefde dat niet zo; die vond het boerenleven geweldig leuk en wilde later ook boerin worden. Ze wilde het bedrijf van haar ouders overnemen, wat die natuurlijk erg fijn vonden. Kim was geslaagd voor het vmbo en Tess voor de agrarische school. Tess ging hierna niet meer naar school. Ze zou door haar vader verder worden opgeleid om later het bedrijf over te kunnen nemen. Kim daarentegen had daar geen interesse in. Ze vond het boerenleven leuk, en ze kende het goed omdat ze er immers in was opgegroeid, maar ze zag zichzelf nog niet de rest van haar leven over het land lopen, het weer in de gaten houden en de bodemgesteldheid en de gewassen controleren. Ze wilde iets anders, maar wat wist ze nog niet. Ze had wel een beroepskeuzetest op school gedaan en daaruit was gekomen dat haar voorkeuren lagen bij 'groen' en mensen iets leren, en haar mentor was uiteindelijk met het beroep werkbegeleider zorgbedrijf gekomen. In een dergelijk bedrijf werkten mensen die een handicap hadden of een andere beperking of die psychische problemen hadden. De werkbegeleider zorgbedrijf zorgde er dan voor dat ze een dagbesteding hadden en dat

ze werk deden dat paste bij hun mogelijkheden. De werkbegeleider zorgbedrijf moest er dan voor zorgen dat alles in goede banen werden geleid; dat de mensen wisten wat voor werk ze moesten doen en dat het werk goed gedaan werd. Op die manier leverde je zowel een bijdrage aan de mensen als aan het bedrijf. Het bedrijf kon bijvoorbeeld een kinderboerderij zijn of een veehouderijbedrijf, maar ook een groenteteeltbedrijf of een manege. Je kon dus zowel met planten als dieren werken. Een opleiding tot werkbegeleider zorgbedrijf kon je volgen op het Wellantcollege in Dordrecht en dat was, hoewel het boven de rivier lag, de Maas, het dichtste bij.

Kim kon op de fiets naar Zevenbergen en daar de trein nemen naar station Dordrecht Parkpolders. Van daaruit was het nog maar tien minuutjes lopen naar het Wellantcollege. Alles was al geregeld; ze was ingeschreven want het intakegesprek en alle overige voorbereidingen waren goed verlopen. Ondanks dat wist ze niet zeker of ze die opleiding wel wilde gaan volgen. Het leek allemaal erg leuk; de mensen die ze had gesproken, waren erg aardig en de lessen leken interessant. Toch had ze het idee dat dit niet was wat ze echt wilde. Het probleem

was echter dat ze niet wist wat ze dan wilde. Het was waar dat ze 'groen' leuk vond; de natuur had zeker haar interesse, maar misschien was dat meer in de vorm van boswandelingen en zitten in een mooie tuin dan om er in werkzaam te zijn... Dat ze het onderwijs aantrekkelijk vond om mensen iets te leren, was ook waar, maar ze wist niet om wat voor soort mensen dat dan zou moeten gaan; volwassenen of kinderen. Het leek haar toe dat het plezieriger was om kinderen les te geven dan volwassenen, maar zeker wist ze dat niet. En nu was het eigenlijk al voor haar besloten dat ze na de zomervakantie, in de derde week van augustus, naar het Wellantcollege zou gaan.

Nu de zomervakantie voor hen lag, wist ze nog steeds niet wat ze wilde gaan doen. Voor Tess was het natuurlijk geen zomervakantie omdat ze niet meer naar school hoefde, maar Kim mocht nu nog van haar vakantie genieten, zo hadden haar ouders gezegd, zodat ze er dan, na de vakantie, weer met frisse moed tegenaan kon.

Voor het moment echter hoefde ze nog niet aan een opleiding of school te denken, maar zat ze aan het eerste vakantieontbijt. Terwijl haar vader met Tess het weerbericht bestudeerde op hun oude, trage

computer, in de hoop dat het zou gaan regenen, en onderwijl af en toe een hap brood nemend, zei haar moeder: “Ik hoorde dat het notarishuis deze zomer weer bewoond wordt.”

Rienk zei: “Hm.”

Tess zei: “O, ja?”

Kim zei: “Het notarishuis? Dat staat toch al eeuwen leeg?”

“Geen eeuwen, maar een goed jaar, sinds vorig jaar augustus weduwe Van Kolster, God hebbe haar ziel, overleden is.”

“En wie komt er nu te wonen?”

“Men zegt dat er twee jongens komen te wonen. Het schijnen neven te zijn en ze willen zien hoe het huis is, en ook vakantie vieren.”

“Twee neven?” vroeg Tess.

“Nu hoort ze het wel,” zei Janna. “Ja, twee neven.”

“Zoveel leuke jongens zijn er niet in het dorp,” zei Tess. “Misschien wil een van hen wel met me trouwen en boer worden.”

“Je weet niet eens hoe ze eruitzien,” zei Kim.

“Het gaat er niet om hoe ze eruitzien, maar hoe ze van binnen zijn,” zei Tess wijs.

“Het oog wil ook wat,” zei Kim.

“En het gaat erom,” zei Tess, alsof ze Kim niet

gehoord had, “of ze het leuk vinden om op een boerderij te wonen. Waar komen ze vandaan?”

“Van wat ik begrepen heb, komt er eentje uit Amerika en de ander heeft in Rotterdam gewoond,” zei Janna. Ze at het laatste stukje van haar boterham op.

“Dat is niet echt boerenland,” zei Tess.

“Amerika is groot,” zei Kim. “Ook daar heb je boerenland.”

“Maar dat zijn dan van die enorm grote boerenbedrijven. Dat vind ik niet leuk.”

“Je hoeft het ook niet leuk te vinden, want je gaat daar toch niet heen.”

“Dat is waar. Voor geen goud ga ik hier weg.” Ze klopte haar vader op zijn schouder en zei: “Er gaat niets boven ons eigen land, is het niet, pa?”

Rienk glimlachte, maar zei niets. Hij dronk zijn thee op en zei dan: “Waarschuw me maar als ik mijn pak uit de mottenballen moet halen voor de trouwerij.”

Kim lachte, maar Tess zei: “Ja, dat zal ik doen, pa.”

Janna zei: “Zeg, Rienk, ik zag weer een muis in de voorraadkast. Hoe zit dat nou met die kittens die je ons beloofd had?”

“Remmers heeft een nestje,” zei Rienk, “maar ik heb nog niet gevraagd of hij er een paar wilde verkopen.”

“Ik zou dan maar eens gaan vragen, want nog even en die muizen gaan jonken en dan zitten we hier binnenkort met honderden muizen.”

“Kittens zullen niet meteen muizen gaan vangen.”

“De geur zal ook helpen om ze op afstand te houden.”

“Ik zal binnenkort eens langs gaan.”

“Wil iemand nog wat?” vroeg Janna.

Nee, niemand behoefde meer iets. Janna zei: “Dan gaan we afruimen.” Ze keek naar Rienk. Die zette zijn theekop neer en zei: “Heer, bedankt voor dit ontbijt en laat deze dag een goede dag zijn.”

Janna zei: “Amen.”

Kim zei: “Amen.”

Maar Tess zei: “En graag een drupje regen, Heer. Amen.”

Ze stonden op en terwijl Rienk en Tess naar de bijkeuken liepen om daar hun laarzen aan te doen, waarna ze naar buiten zouden gaan, ruimden Kim en Janna de ontbijttafel af.

Janna zei: “En als we klaar zijn, gaan we boodschappen doen. Ik heb vruchten nodig voor het taartje omdat oma overmorgen komt.”

“En dan komen we zeker ook langs het notarishuis?” Janna lachte en zei: “Uiteraard.”